

Δρ Μιχάλης Σταυρινός

λο

Το έγκλημα του
ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ
στο διεθνές δίκαιο

Πάργα

Ένα

βιβλίο που πρέπει να διαβάσουν όλοι οι Έλληνες, ιδιαίτερα όσοι ερωτοτροπούν με Τούρκους και λοιπούς επιβουλείς του Ελληνισμού!

«Ο πληττόμενος Ελληνισμός συνεχίζει να παράγει έργο διαχρονικής και διεθνούς εμβέλειας»

Παρουσίαση του Βιβλίου του Δρ. Μιχάλη Σταυρινού

“Το Έγκλημα του Εποικισμού στο Διεθνές Δίκαιο”

Εκδόσεις ΠΑΡΓΑ Κύπρου, 2013-04-15

Έχει κυκλοφορήσει πρόσφατα ένα ιδιαίτερα ξεχωριστό βιβλίο, του οποίου την σημασία οφείλουμε καθηκόντως να υπογραμμίσουμε. Σε μια εποχή, κατά την οποία ο Ελληνισμός, μητροπολιτικός και της Κύπρου, βάλλονται ανηλεώς από “φίλους” και εχθρούς, έρχεται μια αξιολογότερη βιβλιογραφική συνεισφορά να αναδείξει στο διεθνές πεδίο και με διαχρονική αξία, το παρόν των πνευματικών μας ανθρώπων στα Διεθνή πράγματα.

Πρόκειται για το βιβλίο του Δρ. Μιχάλη Σταυρινού, με τίτλο: **“Το Έγκλημα του Εποικισμού στο Διεθνές Δίκαιο”** των εκδόσεων **“Πάργα” Κύπρου**. Η **διεθνής εμβέλεια** και η διαχρονική συνεισφορά του βιβλίου αυτού έγκειται στην μέχρι τώρα έλλειψη ικανοποιητικής βιβλιογραφίας στο συγκεκριμένο θέμα, καθώς και στην **εξέχουσα σημασία του θέματος, όπως προεξαρχόντως αναδεικνύεται από τις διαστάσεις που λαμβάνει στις εν εξελίξει Διεθνείς Διαμάχες της Δυτικής Σαχάρας, της Κύπρου, του Μεσανατολικού, στα Βαλκάνια, και αλλού.**

Ένας πνευματικός άνθρωπος, δεν θα πρέπει να αναλίσκει τις επιστημονικές του αναζητήσεις αποκλειστικά στα “εμπορικά” και “trendy” ρεύματα της εποχής, αλλά να ανοίγει δρόμους Δικαιοσύνης και Διεθνούς Υπευθυνότητας, ιδιαίτερα σε μια εποχή ισοπεδωτικής εξυπηρέτησης των διεθνών “Διευθυντηρίων.” Αυτό πράττει με ιδιαίτερη αφοσίωση ο συγγραφέας του βιβλίου και αξίζουν, για τους λόγους που αναφέρονται πιο πάνω, θερμά συγχαρητήρια στον εκδοτικό οίκο που ανέλαβε την έκδοση, στον Πρώην Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Χρήστο Ροζάκη που προλόγισε το έργο και σε όλους εκείνους που υποστηρίζουν τέτοιες πρωτοβουλίες.

Το βιβλίο αναλύει διεξοδικά και με άρτια επιστημοσύνη, τις πλέον γνωστές περιπτώσεις συντέλεσης του Εγκλήματος του Εποικισμού: Κύπρος, Μέση Ανατολή, Δυτική Σαχάρα, Ανατολικό Τιμόρ, Νότιο Καμερούν, Βόρειο Ιράκ, Βοσνία-Ερζεγοβίνη και Ναμίμπια. Μέσα από τις Αποφάσεις και τα Ψηφίσματα του Ο.Η.Ε., του Σ.τ. Ε., της Ε.Ε. και άλλων Διεθνών Οργανισμών, μέσα από τους Κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, μέσα από τις Αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου Δικαιοσύνης, μέσα από τις Γνωματεύσεις των πλέον εγνωσμένου κύρους Διεθνολόγων, μέσα από τις

Αποφάσεις Εθνικών Δικαστηρίων και μέσα από την συνολική τοποθέτηση της Διεθνούς Κοινότητας, αναδεικνύεται η αναγωγή του Εγκλήματος αυτού σε Έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας και σε Έγκλημα Πολέμου.

Ο συγγραφέας, με πολύ επιδέξιο τρόπο, αναγάγει την κάθε τοποθέτηση ενός Διεθνούς Οργανισμού, ενός Διεθνούς Δικαιοδοτικού Οργάνου, ενός Εγνωσμένου Κύρους Διεθνολόγου, ενός Εθνικού Δικαστηρίου, στο συγκεκριμένο ζήτημα από άλλες περιπτώσεις διάπραξης του ίδιου εγκλήματος, κατ'αναλογία στην διάπραξη του ίδιου εγκλήματος στην περίπτωση της Κύπρου. Καθίσταται αυτονόητη η σημασία ενός τέτοιου πνευματικού εγχειρήματος, όταν, για παράδειγμα, τα λεγόμενα του κου Ερνογάν για άλλη περίπτωση εποικισμού, εφαρμοζόμενα στην περίπτωση της Κύπρου, καθιστούν τον ίδιο εγκληματία, με βάση τα ίδια τα λεγόμενά του.

Όπως ο ίδιος ο κος Χ. Ροζάκης αναφέρει στον πρόλογο του βιβλίου: « Η μελέτη του κ. Σταυρινού αποτελεί ένα πανόραμα του Διεθνούς Δικαίου σχετικά με τον εποικισμό. Καλύπτει σχεδόν εξαντλητικά όλες τις εκφάνσεις της διεθνούς πρακτικής, των αποφάσεων και των συστάσεων των διεθνών Οργανισμών, τη διεθνή νομολογία αλλά και τις εκφρασμένες απόψεις έγκυρων διεθνολόγων. Οι περιπτώσεις του εποικισμού (Δυτική Σαχάρα, Ανατολικό Τιμόρ, Ισραήλ-Παλαιστίνη, Ναμίμπια και Κύπρος) ελέγχονται με τρόπο συστηματικό, εξαντλητικό θα έλεγα, καθώς όλες οι διαστάσεις της παρέμβασης και της συμπεριφοράς των δρώντων της διεθνούς κοινότητας παρουσιάζονται συνολικά. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στον εποικισμό του κατεχόμενου τμήματος της Κύπρου ' αυτό που η κατέχουσα δύναμη ονομάζει "Τουρκική Δημοκρατία της βόρειας Κύπρου"-, και, σε πολλές περιπτώσεις υπάρχουν συγκριτικές αναφορές ανάμεσα σε άλλες περιπτώσεις εποικισμού και σε αυτήν που παρουσιάζεται στη Βόρεια Κύπρο, όπου το φαινόμενο έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις. Διαστάσεις που αλλοιώνουν τη σύνθεση του τοπικού τουρκοκυπριακού πληθυσμού, και τείνουν να προσδιορίσουν ακόμα και την πολιτική τύχη και το μέλλον της ενότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Η μελέτη του κ. Σταυρινού έρχεται να εμπλουτίσει τη βιβλιογραφία για τη μελέτη του εποικισμού. Είναι ένα χρήσιμο εγχειρίδιο σε όσους επιθυμούν να καταφύγουν σε πρωτογενείς πηγές που ακτινογραφούν τη σημερινή στάση της διεθνούς κοινότητας απέναντι σε αυτήν την προσβολή της διεθνούς νομιμότητας - προσβολή που δεν έχει βρει πάντοτε την πρέπουσα διεθνή απαξίωση -, και που, μέσα από τις επιμέρους παρατηρήσεις και παρεμβάσεις του συμβάλλει πειστικά στην ενίσχυση της τάσης να δοθεί η πρέπουσα βαρύτητα σε αυτή τη διάσταση του Διεθνούς Ποινικού Δικαίου. Αξιόλογη συμβολή που πρέπει ιδιαίτερα να προσεχθεί. »

Όπως επίσης αναγράφεται στο οπισθόφυλλο του βιβλίου, και πολύ ορθά κατά την άποψή μας, « Το βιβλίο αυτό ταπεινά συνεισφέρει στην επιδίωξη της σύγχρονης Διεθνούς Τάξης Πραγμάτων να εξοβελίσει μαζικά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και της αξιοπρέπειας του Ανθρώπου. »

Θεωρώ σημαντικό να αναφέρω κάποια βιογραφικά στοιχεία του συγγραφέα, που

αναδεικνύουν την συνολικότερη του συνεισφορά, αν και, όπως ο ίδιος, πολύ σοφά διευκρινίζει στο βιβλίο του: « Το βιβλίο παρουσιάζει τις προσωπικές / επιστημονικές απόψεις του Συγγραφέα, υπό την ιδιότητά του, ως Διεθνολόγου, και δεν αντικατοπτρίζει καθ' οποιονδήποτε τρόπο απόψεις υπό την ιδιότητά του ως Διπλωμάτη ή του Υπουργείου Εξωτερικών, του οποίου είναι στέλεχος. »

Έτσι, ο Μιχάλης Σταυρινός, γεννήθηκε στη Λευκωσία της Κύπρου στις 14 Νοεμβρίου 1954, ενώ η καταγωγή του είναι από τα Πάνω Λεύκαρα της επαρχίας Λάρνακας. Σπούδασε Νομικά στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών (1977) και ακολούθως Πολιτικές Επιστήμες στο ίδιο Πανεπιστήμιο (1979). Το 1980, με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών Ελλάδος (Ι.Κ.Υ.) απέκτησε τον τίτλο: Master of Science στο Ναυτιλιακό Δίκαιο και την Πολιτική του, από το Πανεπιστήμιο Ουαλλίας και το 1982, πάλι με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., απέκτησε τον διδακτορικό τίτλο (Ph.D.) στο Διεθνές Δίκαιο από το ίδιο Πανεπιστήμιο.

Εργάστηκε ως δικηγόρος στην Αθήνα, κατόπιν στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος (από τον Δεκέμβριο του 1982 στην Διοίκηση της Τράπεζας - Διεύθυνση Ναυτιλιακών Εργασιών) και αργότερα στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδος (Ειδική Νομική Υπηρεσία) στην Αθήνα (1986-1989).

Από τις 15 Ιουνίου 1989 μέχρι σήμερα υπηρετεί στη Διπλωματική Υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών της Κύπρου. Έχει υπηρετήσει στην Μόνιμη Αντιπροσωπεία στην Νέα Υόρκη (1991-1995), στην Πρεσβεία στην Βόννη [Γερμανία] (1996-1998), Γενικός Πρόξενος στην Θεσσαλονίκη (1998-2000), Ύπατος Αρμοστής/Πρέσβης στην Κένυα (2000-2002), Πρέσβης στην Κοπεγχάγη [Δανία] (2000-2002)- κατά τη διάρκεια της εκεί θητείας του λήφθηκε η απόφαση της Ε.Ε. στην Κοπεγχάγη για την ένταξη της Κύπρου στην Ένωση-, Μόνικος Αντιπρόσωπος στο Συμβούλιο της Ευρώπης [Στρασβούργο] (2006-2008) και από τις 28 Αυγούστου μέχρι σήμερα, Πρέσβης της Κύπρου στο Δουβλίνο [Ιρλανδία].

Στο Κέντρο έχει υπηρετήσει ως Επικεφαλής Πολυμερών Σχέσεων και Διεθνών Οργανισμών, Επικεφαλής Μέσης Ανατολής και Αφρικής, Επικεφαλής Νομικού Τμήματος, Επικεφαλής Τμήματος Διεθνούς και Κοινοτικού Δικαίου-Ενταξιακής Πορείας της Τουρκίας και Αναπληρωτής Διευθυντής της Διεύθυνσης Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έχει συγγράψει τα βιβλία: «Το Πρόβλημα της Υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου», Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα, 1986, «ΚΥΠΡΙΑ ΕΠΗ-Δοξαστική Ελεγεία Προς “Κύπρον ού μ'εθέσπισεν”», University Studio Press, Θεσσαλονίκη, 2000, και μεγάλο αριθμό επιστημονικών δημοσιεύσεων.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, ο Μιχάλης Σταυρινός είναι ο πνευματικός πατέρας της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης της Κύπρου. Το 2004 υπέβαλε στον τότε Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, μακαριστό Τάσσο Παπαδόπουλο, εισήγηση για ανακήρυξη Α.Ο.Ζ. και συνομολόγηση διμερών συμφωνιών οριοθέτησης με όλες τις γειτονικές παράκτιες χώρες. Προς τιμήν του, ο τότε Πρόεδρος αντιλήφθηκε το γεωστρατηγικό, οικονομικό, πολιτικό και πολυδιάστατο μιας τέτοιας

πρωτοβουλίας και έδωσε το πράσινο φως στον συγγραφέα του βιβλίου, ο οποίος άμεσα προέβη στην υλοποίηση των εισηγήσεών του. Με τις πρωτοβουλίες του αυτές έβαλε την Κύπρο στον ενεργειακό χάρτη της Μεσογείου και ευρύτερα, έδωσε προοπτική στη μεγαλόνησο για έξοδο από την οικονομική κρίση, εξανάγκασε την Τουρκία σε σπασμωδικές και αποκαλυπτικές των προθέσεών της αντιδράσεις, δημιούργησε τις βάσεις για περιφερειακές συμμαχίες και υποχρέωσε μεγάλες δυνάμεις να εκφράσουν την υποστήριξή τους στα δικαιώματα της Κύπρου στις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Α.Ο.Ζ. της. Επιπλέον, και ίσως πλέον σημαντικό, με τις ίδιες πρωτοβουλίες συνέβαλε στο να αλλάξουν δραματικά τα δεδομένα στο Κυπριακό, υποχρεώνοντας την Τουρκία να συνυπολογίσει στις “εξισώσεις” της, τις νέες συμμαχίες, τον παράγοντα ασφάλεια ενεργειακών πηγών της Ε.Ε., τον παράγοντα εναλλακτικών ενεργειακών πηγών της Δύσης ευρύτερα, την προοπτική οικονομικής και στρατιωτικής αναβάθμισης της Κύπρου στο άμεσα προσεχές μέλλον και, τέλος, την απώλεια του εκβιαστικού μονοπωλιακού διλήμματος-για την διμόρφωση του οποίου τόσο σκληρά εργάζεται, με προφανείς στοχεύσεις-, είτε αποδέχεστε τις όποιες θέσεις μου είτε κλείνω τις στρόφιγγες!

Το βιβλίο θα παρουσιαστεί στο αναγνωστικό κοινό σε δύο εκδηλώσεις στην Αθήνα και στην Κύπρο. Πιο συγκεκριμένα, στις 17 Ιουνίου θα παρουσιαστεί στη Λευκωσία στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας και θα απευθύνουν χαιρετισμό: ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Λευκωσίας Μιχάλης Ατταλίδης, ο Πρόεδρος της Δεξαμενής Σκέψεως ERPIC Χριστόδουλος Πελαγίας και ο πρώην Δικαστής του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Λουκής Λουκαΐδης, ενώ το βιβλίο θα παρουσιάσει ο Υπουργός Εξωτερικών της Κύπρου Ιωάννης Κασουλίδης. Επίσης, στις 19 Ιουνίου θα παρουσιαστεί στην Αθήνα στο Σπίτι της Κύπρου της Πρεσβείας της Κύπρου και θα απευθύνουν χαιρετισμό ο Πρέσβης της Κύπρου στην Αθήνα Ιωσήφ Ιωσήφ και ο Υφυπουργός Εξωτερικών της Ελληνικής Δημοκρατίας Δημήτρης Κούρκουλας, ενώ για το βιβλίο θα μιλήσει ο Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Πρόεδρος του Διοικητικού Δικαστηρίου του Συμβουλίου της Ευρώπης και πρ. Αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ)Χρήστος Ροζάκης.

Όπως, πολύ εύστοχα καταλήγει ο συγγραφέας στα συμπεράσματα του βιβλίου και μιλώντας ειδικότερα για την περίπτωση της Κύπρου: Εν κατακλείδι, δεν είναι δυνατόν στις ημέρες μας, σε μια εποχή όπου διεξάγεται μια οικουμενική εκστρατεία πλήρους σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων - για τα οποία και η ίδια η Τουρκία επιλεκτικά διαρρηγνύει τα ιμάτιά της - η Κύπρος να αποτελεί την μοναδική εξαίρεση «θεσμοθετημένης» παραβίασής τους. Επιπλέον, είναι δυνατόν το Ευρωπαϊκό Κεκτημένο στον τομέα των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που αποτελεί και αιτία δικαιολογημένης αναγνώρισης των συναφών επιτευγμάτων της Ευρωπαϊκής σύγκλησης σε οικουμενικό επίπεδο, να ανεχθεί γκρίζες ζώνες και κενά στην πλήρη προάσπιση των δικαιωμάτων που διακηρύττει και θέλει να εξάξει και προς τρίτους, εντός της ίδιας της ευρωπαϊκής επικράτειας; Όπως, πολύ

χαρακτηριστικά επισημαίνει ο Δρ Σταυρινός, εκπλήττει και μόνον, η επιφανειακή προσέγγιση των Μανδαρίνων των Βρυξελλών και της Νέας Υόρκης, να αποδέχονται - έστω και θεωρητικά σ' αυτό το στάδιο - συμβιβασμούς και εξαιρέσεις χάριν της επίλυσης του Κυπριακού, με το πρόσχημα, δήθεν, ότι, ό,τι θελήσουν τα μέρη θα ενσωματωθεί (προσαρμοστεί) στο Κεκτημένο!. Ο συγγραφέας του βιβλίου επισημαίνει ότι, η προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και του Διεθνούς Δικαίου δεν αποτελεί όργανο πολιτικών αλλαγών. Αποτελεί την πεμπτούσια της Παγκόσμιας Τάξης Ηθικών Αρχών.

Κατά συνέπειαν προβαίνει στην ακόλουθη διαπίστωση: Το Έγκλημα του Εποικισμού σταθερά καταδικάζεται ως αιτία και απότοκο σωρείας παραβιάσεων Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Εάν υπάρξει έστω και η ελάχιστη ανοχή νομιμοποίησής του, τότε ανοίγει ο Ασκός του Αιόλου για αμφισβήτηση της οικουμενικότητας της υποχρέωσης πλήρους σεβασμού των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Πώς μετά από μια τέτοια εξέλιξη θα μπορεί οποιοσδήποτε Δυτικός να επικαλείται έναντι τρίτων το αντίθετο;

Η απαρέγκλιτη προσήλωση στην περίπτωση της Κύπρου στην καταδίκη του διεθνούς αυτού εγκλήματος, επιτρέπει στην Διεθνή Κοινότητα να πράξει το ίδιο και σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Οποιοσδήποτε υστερόβουλος περιορισμός στην καταδίκη του συντελούμενου σχετικού εγκλήματος στο κατεχόμενο έδαφος της Κύπρου, αναιρεί την οικουμενικότητα της εφαρμογής του σχετικού κανόνα και αρχών διεθνούς δικαίου και αφαιρεί από την διεθνή έννομο τάξη το επιχείρημα υποχρεωτικής καταδίκης του και σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Εκτός των άλλων, οι παράγοντες της Διεθνούς Κοινότητας που θα συναινέσουν στη διατήρηση έστω και μερικών προϊόντων / απότοκων του εγκλήματος, θα είναι συνακόλουθα ένοχοι συναυτουργίας.

Αναφερόμενος ειδικότερα στα επί μέρους συμπεράσματα για την περίπτωση της Κύπρου, επισημαίνει τα εξής:

Τα Ηνωμένα Έθνη, η Ε.Ε. και το ΣτΕ, οργανισμοί που δήθεν κόπτονται για το Κράτος Δικαίου, τη Δημοκρατία και την ελευθερία έκφρασης πολιτικών απόψεων, καταδικάζοντας ακόμα και διεθνώς αναγνωρισμένα κράτη σε απομόνωση και διεθνείς κυρώσεις οσάκις παραβιάζουν τα πιο πάνω δικαιώματα και αρχές ελευθερίας, δεν δικαιοδοτούνται να εθελουφλούν στην περίπτωση των κατεχομένων εδαφών της Κύπρου, όπου οι σχετικές παραβιάσεις είναι αποτέλεσμα ενός διεθνούς εγκλήματος και μιας καταδικασθείσας από τους ίδιους αυτούς οργανισμούς παρανομίας. Το ίδιο ισχύει, κατ' αναλογία, και έναντι των άλλων περιπτώσεων παράνομου διεθνούς εποικισμού, όπως στην Παλαιστίνη, στην Δ. Σαχάρα, κ.ο.κ.

Δεν είναι μόνο τα δικαιώματα των Ε/Κ που παραβιάζονται, στην περίπτωση της Κύπρου, αλλά και αυτά των Τ/Κ, όπως και του συνόλου του Κυπριακού λαού.

Η Ε.Ε. ζητά από την Τουρκία - και δικαίως - να σεβαστεί τις πολιτικές ελευθερίες των μειονοτήτων στην επικράτειά της (κυρίως των Κούρδων, των άλλων

πολιτιστικών, θρησκευτικών και εθνοτικών ομάδων, και όχι μόνο). Πώς είναι επομένως δυνατόν, να παραβλέπει το τι μεθοδευμένα πράττει στον ίδιο τομέα η Τουρκία στα κατεχόμενα εδάφη της Κύπρου ως κατέχουσα Δύναμη, - απότοκο μιας άλλης αυτόνομης διεθνούς εγκληματικότητας - , και να εκφράζει την άποψη (από κοινού με τον ΟΗΕ και το ΣΤΕ) ότι, τα θέματα αυτά δεν την απασχολούν, εάν τα δυο μέρη καταλήξουν μεταξύ τους σε συμφωνία ως προς το πολιτικό ζήτημα; Είναι εν τέλει, η προστασία των ουσιωδών κανόνων Διεθνούς Δικαίου αντικείμενο διαπραγμάτευσης; Εάν οι Οργανισμοί αυτοί κατακρίνουν χώρες και ηπείρους ολόκληρες για ελλειμματικές επιδόσεις στον τομέα της προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, πώς μπορούν να αιτιολογήσουν πειστικά την επικρότηση θεσμοθετημένων παραβιάσεων των ίδιων δικαιωμάτων στην ίδια την ευρωπαϊκή επικράτεια, απλά και μόνον επειδή, ο μεν παραβάτης από θέση ισχύος επιβάλλει την αποδοχή της παρανομίας, το δε αδύναμο θύμα, υπό την πίεση εξεύρεσης λύσης υποχωρεί σε θέματα αρχών και ουσίας;

Η επικύρωση από τους οργανισμούς αυτούς μιας λύσης που «νομιμοποιεί» τις πιο πάνω παρανομίες, εξομοιούται με ηθική αυτουργία στην επιτέλεση των συγκεκριμένων διεθνών εγκλημάτων.

Η παραβίαση της ελευθερίας έκφρασης των Τ/Κ, των Ε/Κ και του συνόλου του Κυπριακού λαού, καθιστά οποιανδήποτε απόφαση οιασδήποτε κοινότητας ή ολόκληρου του Κυπριακού λαού, υπό τέτοιες συνθήκες, άκυρη, νοθευμένη και παραποιημένη (υπό το βάρος ασήκωτων πιέσεων και διλημμάτων επιβίωσης).

Χωρίς εφαρμογή εκ των προτέρων της αρχής ότι, μόνον οι γνήσιοι γηγενείς Κύπριοι, Ε/Κ και Τ/Κ, μπορούν να συμμετάσχουν σε οποιανδήποτε πολιτική διαδικασία, η δημοκρατικότητα και η γνησιότητα μιας τέτοιας διαδικασίας, όχι μόνον τίθενται εν αμφιβόλω, αλλά αναιρούνται εκ προοιμίου.

Οι Οργανισμοί αυτοί οφείλουν από ελάχιστο αυτοσεβασμό προς την αποστολή και τις αρχές που τους διέπουν να πάρουν σαφή θέση επί του προκειμένου.

Με βάση όσα αναπτύσσει στο βιβλίο του, ο συγγραφέας αντλεί τα ακόλουθα συνολικά συμπεράσματα για την περίπτωση της Κύπρου:

1) Οι πολιτικές και η συμπεριφορά της Τουρκίας στα κατεχόμενα εδάφη της Κυπριακής Δημοκρατίας, ιδιαίτερα μέσω της μαζικής εμφύτευσης εποίκων, παραβιάζει όλα τα πιο πάνω Διεθνή Κείμενα (Συμβάσεις, Σύμφωνα, Διακηρύξεις, Πρωτόκολλα), όλες τις συναφείς Αποφάσεις Διεθνών Δικαιοδοτικών Οργάνων (Διεθνές Δικαστήριο, ΕΔΑΔ, ΔΕΚ, Εθνικών Ανωτάτων Δικαστηρίων), τις Αποφάσεις και τα Ψηφίσματα Διεθνών Οργανισμών (ΟΗΕ, ΣΤΕ, Ε.Ε.), καθώς και κάθε συναφή Κανόνα Διεθνούς Εθιμικού Δικαίου.

2) Η μόνη θεραπεία για βελτίωση της κατάφωρα έκνομης αυτής κατάστασης, καθώς και της αντίστοιχης αρνητικής διεθνούς εικόνας της Τουρκίας, ενός κράτους μη μόνιμου μέλους του Σ.Α. του ΟΗΕ την περίοδο (2009-11), και χώρας που επιδιώκει αναβαθμισμένο περιφερειακό και διεθνή ρόλο, καθώς και ευρωπαϊκά διαπιστευτήρια, είναι η ακόλουθη:

- Η Τουρκία να αποδεχθεί διεθνή, αντικειμενική απογραφή των νόμιμων Κυπρίων.

- Να αποδεχθεί επαναπατρισμό των εποίκων με διεθνή βοήθεια στους τόπους προέλευσής τους.

- Στις διαπραγματεύσεις για επίλυση του Κυπριακού να αποδεχθεί τους πιο πάνω δύο όρους.

- Να άρει κάθε περιορισμό στα δικαιώματα και τις ελευθερίες που περιγράφονται πιο πάνω.

- Να τερματιστεί η γενεσιουργός αιτία των πιο πάνω, που είναι η παράνομη στρατιωτική κατοχή.

- Για τις δήθεν ή υπαρκτές ανησυχίες για την ασφάλεια των Τ/Κ, να αποδεχθεί διεθνείς διευθετήσεις, μέσω διευρυμένων όρων της Ειρηνευτικής Δύναμης του ΟΗΕ ή άλλης κοινά αποδεκτής διεθνούς δύναμης.

3) Εάν η Τουρκία, δεν ενεργήσει άμεσα για επανόρθωση όλων των πιο πάνω παραβιάσεων των Κανόνων του Διεθνούς Δικαίου και της Διεθνούς Νομιμότητας, τότε θα συνεχίσει να αποτελεί μια παρωχημένη και αναχρονιστική εξαίρεση στον διεθνή και ευρωπαϊκό χώρο, με αυτοδίκαιους αρνητικούς χαρακτηρισμούς και ελλείμματα, για τα οποία δεν θα δικαιοδοτείται πλέον να ισχυρίζεται ότι η Διεθνής Κοινότητα και η Ευρωπαϊκή Ένωση την μεταχειρίζονται με αρνητική προκατάληψη. Η ίδια φέρει αποκλειστικά την ευθύνη για την αντι-ευρωπαϊκή της συμπεριφορά στον τομέα παραβίασης των διεθνώς κατοχυρωμένων Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Στα χέρια της ίδιας της Άγκυρας βρίσκεται η δυνατότητα αλλαγής των δεδομένων, που θα φέρουν ως φυσικό επακόλουθο και την αλλαγή της εικόνας της και των συνακόλουθων αντικειμενικών χαρακτηρισμών που συνοδεύουν τέτοιες συμπεριφορές.

Εάν η νέα εξωτερική πολιτική των κυρίων Ερντογάν και Νταβούτογλου, πράγματι επαγγέλλεται Δυτικοευρωπαϊκή αλλαγή και μηδενικά προβλήματα με τους γείτονες, το πρώτιστο κριτήριο και δοκιμασία ειλικρινούς υλοποίησής της, περνά από την εφαρμογή όλων όσων αναφέρονται πιο πάνω στο Κυπριακό.

4) Σε περίπτωση που η Τουρκία επιλέξει συνέχιση της ίδιας διεθνώς κατάφωρα παράνομης κατάστασης στην Κύπρο, η Κ.Δ. οφείλει να καταγγείλει τα συναφή εγκλήματα σε όλα τα αρμόδια διεθνή δικαιοδοτικά όργανα και διεθνείς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένης και της προσφυγής στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, όπως εισηγείται και ο εγνωσμένης αξίας Διεθνολόγος John Dugard. Η Διεθνής Κοινότητα και οι όποιοι υπερασπιστές της Τουρκίας, σε μια τέτοια περίπτωση, θα πρέπει να επιλέξουν, είτε

να συνταχθούν με την διεθνή νομιμότητα, ενισχύοντας έτσι την νομιμοφανή εξωτερική τους εικόνα, είτε να συνταχθούν με την υποκρισία της δήθεν δικαιολόγησης διεθνών εγκλημάτων, αποκαλύπτοντας έτσι, το αφερέγγυο, διπρόσωπο και ανακόλουθο της υποτιθέμενης υπέρ της διεθνούς δικαιοσύνης οικουμενικής εκστρατείας τους (βλέπε Ιράκ, πρώην Γιουγκοσλαβία, Λιβύη, Συρία, κ.ο.κ.).

Το κριτήριο διεθνούς ευπρέπειας για τους Διεθνείς Οργανισμούς (ΟΗΕ, ΣΤΕ, ΕΕ, ΟΙΔ, κτλ), για τους Διεθνείς Παράγοντες (Μόνιμα Μέλη του Σ.Α. του ΟΗΕ) και για τα Διεθνή Δικαιοδοτικά Σώματα (ΕΔΑΔ, ΔΔΔ, ΔΠΔ, κλπ) έγκειται στην απαρέγκλιτη τήρηση των αρχών και κανόνων της Διεθνούς Δικαιοσύνης σε όλες ανεξαιρέτα τις περιπτώσεις, και στην συγκεκριμένη περίπτωση στα διεθνή εγκλήματα σε βάρος της Κύπρου και του λαού της. Η ανοχή της παρούσας εγκληματικής κατάστασης ισούται με συναυτουργία, ηθική αυτουργία και συνενοχή

Τέλος, ο συγγραφέας εξάγει τα πιο κάτω γενικά συμπεράσματα, με βάση τις αναλύσεις που αναπτύσσονται στο βιβλίο:

(Διεθνής Αντιμετώπιση του Θέματος των Εποίκων)

Η μελέτη όλων των περιπτώσεων αντιμετώπισης του θέματος των εποίκων (Δ. Σαχάρας, Ναμίμπιας, Παλαιστινιακού, Αν. Τιμόρ, Νότιου Καμερούν, Βόρειου Ιράκ, πρώην Γιουγκοσλαβίας/Βοσνίας-Ερζεγοβίνης και Κυπριακού) από την Διεθνή Κοινότητα (ΟΗΕ, Διεθνές Δικαστήριο, Διεθνές Εθιμικό Δίκαιο, Διεθνείς Συμφωνίες, κ.λ.π.) καταδεικνύουν ότι σε κάθε περίπτωση ο εποικισμός θεωρείται διεθνές έγκλημα και ότι τα αποτελέσματά του είναι από νομικής σκοπιάς, και όχι μόνον, άκυρα. Παρόλα αυτά, όπως συμβαίνει άλλωστε σε κάθε περίπτωση διακρατικών σχέσεων, η έλλειψη υπερκρατικής εξουσίας, η οποία να επιβάλλει τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου στο έκνομο κράτος, καθώς και η πολιτική των δύο μέτρων και δύο σταθμών, επιτρέπει στην πράξη – έστω και χωρίς νομιμοποίηση – την διατήρηση σε πολλές περιπτώσεις de facto ορισμένων από τα παράνομα αποτελέσματα του εποικισμού. (π.χ. Δ. Σαχάρα).

Εν κατακλείδι, ο εποικισμός σε κάθε περίπτωση χαρακτηρίζεται από την διεθνή κοινότητα ως παράνομη πράξη, ενώ τα αποτελέσματα του θεωρούνται νομικά, και όχι μόνον, άκυρα. Μπορεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυρού να διατηρεί τα αποτελέσματα του εποικισμού, όμως η παρανομία των ενεργειών αυτών δεν μπορεί να αρθεί, παρά μόνον με την αποδοχή των συνεπειών του εποικισμού εκ μέρους του θύματος μέσω διεθνών συμφωνιών. Αυτό το ενδεχόμενο μέχρι στιγμής δεν έχει παρατηρηθεί στην διεθνή πρακτική.

Παρόλα αυτά, όπως διαφαίνεται και σε ορισμένες από τις περιπτώσεις που εξετάστηκαν, τα ίδια τα Ηνωμένα Έθνη “επιτρέπουν”, κατ’ εξαίρεση, στον βωμό της επίτευξης μιας πολιτικής λύσης, την διολίσθηση από θέσεις αρχών και

κανόνων δικαίου, σε θέσεις εφικτών και βιώσιμων συμβιβασμών, μέσω κυρίως υποβολής πολιτικών σχεδίων λύσης των προβλημάτων. Το παρήγορο, σε κάθε περίπτωση, είναι ότι δεν εγκαταλείπουν πλήρως τον αρχικό κανόνα δικαίου ή θέση αρχής, αλλά απλά επιτρέπουν «ανεκτούς» υπό τις περιστάσεις συμβιβασμούς. Επιπλέον, οι «παρεκκλίσεις» αυτές ουδέποτε ενεδύθησαν τον μανδύα της νομιμότητας μέσω Αποφάσεων Διεθνών Δικαιοδοτικών Σωμάτων, αφήνοντας έτσι τις διαβλητές πολιτικές ακροβασίες μεσολαβητών του ΟΗΕ στο ευάλωτό τους ενώπιον της Διεθνούς Δικαιοσύνης.

Κατά συνέπεια, στο Κυπριακό, όπως και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις όπου επιτελείται το Διεθνές Έγκλημα του Εποικισμού, μπορεί να γίνει επίκληση της απόλυτης θέσης της διεθνούς πρακτικής (ΟΗΕ, Διεθνές Δικαστήριο, Διεθνείς Συμφωνίες, Εθιμικό Διεθνές Δίκαιο, θέσεις χωρών, όπως η Τουρκία στο θέμα του Κιρκούκ/Ιράκ, κ.λ.π.) για καταδίκη του εποικισμού ως εγκλήματος πολέμου με άκυρα αποτελέσματα, ως θέση αρχής. Ακολουθώντας, θα μπορούσε να εξετασθεί το ενδεχόμενο να προσφέρετο ως γενναία παραχώρηση έναντι ανταλλάγματος σε άλλη ουσιώδη για την Ε/Κ πλευρά πτυχή του Κυπριακού, η παραμονή ενός τέτοιου περιορισμένου αριθμού εποίκων που, αφενός, να μην καταργεί στην ουσία την βασική θέση ότι ο εποικισμός αποτελεί παράνομη πράξη άνευ νομικού κύρους, και, αφετέρου, να μην αλλοιώνει ουσιαστικά την δημογραφική σύνθεση καμιάς από τις δύο κοινότητες (αίτημα και των Τ/Κ), αλλά ούτε και του συνόλου του Κυπριακού λαού. Όλα αυτά πάντοτε με την προϋπόθεση ύπαρξης «ανθρωπιστικού λόγου» που να δικαιολογεί την «ειδική μεταχείριση» μικρού ποσοστού της ούτως ή άλλως παράνομης πράξης, π.χ. γάμος εποίκου με Τ/Κ.

Ενώ η βασική αρχή «η παρανομία δεν γεννά νομιμότητα» (*ex injuria jus non oritur*) έχει διαχρονική ισχύ, εντούτοις, οι πραγματικότητες της σύγχρονης “*real politique*” οδηγούν πολλές φορές σε εξαιρέσεις σκοπιμοτήτων, υπό τον μανδύα του δήθεν «ανθρωπιστικού δικαίου». Ενώ, το νεοφανές και αίολο αυτό κατασκεύασμα, δεν υπερισχύει ουσιαδών κανόνων του Εθιμικού Δικαίου, εντούτοις, λόγοι καταχρηστικού ανθρωπισμού – αφού ο ανθρωπισμός αυτός για τους νόμιμους κατοίκους των κατεχομένων εδαφών «υποβαθμίζεται»(!) – επιτρέπουν, στον βωμό της επίτευξης μιας πολιτικής λύσης, επουσιώδεις εξαιρέσεις, οι οποίες όμως δεν θα πρέπει να αλλοιώνουν τον βασικό κανόνα.

Έτσι, ενώ το Έγκλημα του Εποικισμού είναι από κάθε άποψη καταδικαστέο και θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως τέτοιο, διαφορετικά αναιρείται κάθε κανόνας της Διεθνούς Δικαιοσύνης, εντούτοις, ελάχιστες παρεκκλίσεις θα μπορούν να γίνουν ανεκτές - ενώ συνεχίζουν να παραμένουν αυτές ευάλωτες σε νομικές προσφυγές, έστω και εάν συμφωνηθεί η εξαίρεσή τους από τέτοιες διαδικασίες - εφόσον οδηγούν σε συνολική λύση διεθνών προβλημάτων στο πλαίσιο μιας ευρύτερης, συνολικά αποδεκτής από όλους τους πολίτες λύσης, που να εμπεδώνει το ευρύτερο αίσθημα δικαιοσύνης. (Κατά συνέπειαν, λύσεις που να μην αφίστανται ουσιωδώς των γενικότερων κανόνων του Διεθνούς Δικαίου και της Δημοκρατικής Αρχής).

Συμπερασματικά, ενώ το Έγκλημα του Εποικισμού παραμένει μια διεθνώς έκνομη πράξη και η φύση της αυτή δεν αλλοιώνεται με κανένα τρόπο, η μη δίωξη κάποιων αυστηρά περιορισμένων αποτελεσμάτων της, θα μπορούσε, κατ' εξαίρεση, να αφεθεί στην πράξη, (υπό την μορφή αναστολής της δίωξης ή παροχής χάριτος), εάν - και μόνο εάν - το συνολικό αποτέλεσμα μιας πολιτικής λύσης του συναφούς διεθνούς προβλήματος επαναφέρει σε γενικές γραμμές το αίσθημα της δικαιοσύνης. Αυτό επαφίεται στην κρίση του γνήσιου πολίτη κάθε εμπλεκόμενης χώρας, που μόνο εκείνος, μέσω δημοψηφίσματος ή άλλης νόμιμης δημοκρατικής διαδικασίας, θα κληθεί να επικυρώσει ή μη την όποια συναφή πολιτική διευσθέτηση.

Σε κάθε περίπτωση όμως, το υφιστάμενο κενό που παρατηρείται από την απουσία ενός ενιαίου δεσμευτικού διεθνούς κειμένου, το οποίο να καλύπτει πλέον αποτελεσματικά την δίωξη και καταδίκη του Διεθνούς Εγκλήματος του Εποικισμού, θα πρέπει να καλυφθεί. Η προτροπή του Ψηφίσματος 1863 της ΚΣΣΕ της 27.1.2012 προς τα κράτη - μέλη του ΣτΕ να προωθήσουν στα διεθνή φόρα, την υιοθέτηση ενός τέτοιου κειμένου, το οποίο να ενοποιεί τις υφιστάμενες πρόνοιες των διαφόρων διεθνών οργάνων, δείχνει την ορθή κατεύθυνση, που θα πρέπει να ακολουθήσει η Διεθνής Κοινότητα, στην προσπάθειά της να εξαλείψει από το διεθνές στερέωμα ένα από τα πλέον βδελυρά και απάνθρωπα μαζικά εγκλήματα, που δυστυχώς συνεχίζεται η επιτέλεσή τους μέχρι τις ημέρες μας. Μια τέτοια ανοχή στιγματίζει την σύγχρονη κοινωνία της συνεχώς αναβαθμιζόμενης προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ενώ η διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης καθιστά τους Διεθνείς Παράγοντες συναυτουργούς στην διάπραξη ενός από τα πλέον ειδεχθή εγκλήματα στην ιστορία της Ανθρωπότητας.

Το βιβλίο αυτό, με την πολυδιάστατη και ευρύτατη κάλυψη του όλου θέματος, στοχεύει στην συμπλήρωση του υπάρχοντος βιβλιογραφικού κενού, καθώς και στην ταπεινή συνεισφορά αφύπνισης συνειδητήσεων, ώστε η σύγχρονη διεθνής τάξη δικαίου να αρθεί ακόμα ψηλότερα στην επιδίωξη εξοβελισμού μαζικών εγκλημάτων σε βάρος της ανθρωπότητας και της αξιοπρέπειας του Ανθρώπου.

Πηγή: infognomonpolitics.blogspot.gr